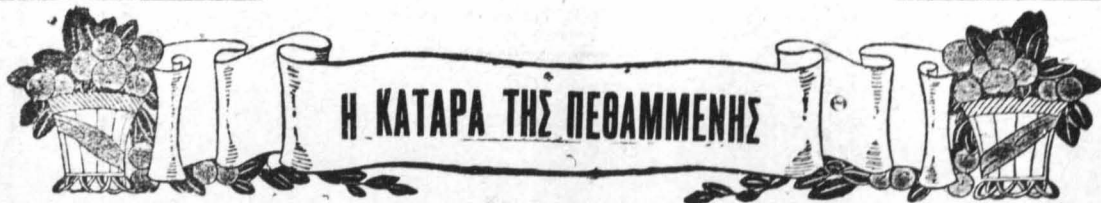

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Αλλά ύπηρχαν κι άλλες γυναίκες στη συνωμοτική αυτή συντροφία, εκτός της ‘Ανναδος υπ Λεσπάρ, την οποία αναφέραμε στην αρχή του καταλόγου. Κ’ η γυναίκας αυτές, ζηλευτές σε κάλλονη και σε άριστοκρατικότητα όνοματος, ήσαν ή εξής:

‘Η πριγκίπισσα Κονδέ, ή οποία θρισκόταν την εποχή αυτή σε όλη τη λάμψη της ώμορφιάς της, της χάριτος της και της έντονης φιλοδοξίας της. ‘Ηταν, όπως είπαμε πιο πάνω, το είδωλο της λατρείας του στρατάρκου Ντορνάνο, χωρίς έννοείται να συμμερίζεται το άσθημα του γκριζομάλλη θαυμαστού της.

‘Η δούκισσα υπ Σεβρέζ, λεπτή, διαρκώς γελαστή, όμοια με πορελόνα κομψότεχνημα, χρόνια και πόσο ζωηρή! ‘Η δούκισσα ήταν τότε εικοσιπέντε μόνον χρόνων, αλλά συνωμοτούσε με δίπλα και πάθος. Συνωμοτούσε, έννοείται, για όλα και για τίποτε. Συνωμοτούσε εναντίον της βασιλίσσης, την οποία λάτρευε κι έναντιον επίσης του Ρισελιέ, τόν όποιο μισούσε! Συνωμοτούσε απλάς για την ήδοσή του «να συνωμοτή» και για την ήδοσή ν’ αντιμετώπιζή τόν θανάσιμο κίνδυνο που άπειλούσε τότε κάθε συνωμοτή!

Και τέλος, ύπηρχε και μία τετάρτη γυναίκα σ’ αυτή τή συνωμοσία. Αυτή ήτοσ κανέννας δέν τή γνώριζε και κανέννας δέν μπορούσε να τή δη σ το πρόσωπο. Και τούτο, γιατί ένας πυκνός και μαύρος πέλλος τή σκεπάζε έντελώς κι άφινε μόνάς να φαίνεται ένα κομμάτι λαϊμού λευκότητας έκθαμβωτικής.

Καθόταν πανάμεσα με μετιοπορούση αυτή ή γυναίκα. ‘Η δούκισσα υπ Σεβρέζ, τήν είχε όβρει μαζί της. Λέν τή σύσταση στην ήδηνυοι δέν απέκλιμνε τόν όνομά της, αλλά έγγυθηθε κι’ αυτή με τήν ήνα τή ζωή της.

‘Ω, ήταν πολύ ένδιαφέρον πρόσωπο, αυτή ή μυστηριώδης γυναίκατος. Μεγαλόθυμη, με κομποσασιά μεγαλοπρεπαστή, σαν άνασσα θεά τού ‘Ολλώπου, έννε άρμονικώτατες γραμμές στο σώμα της. ‘Ηταν μαιουσιουμένη!

Και γούσε να έσασταί’ν ή έξέ, παρακλυθούσε όλα όσα συνέβησαν γύρω της με θεσμία προσηνιά!

‘Ο Τσαμκαβέλ έντοιμεσά’ν είχε πληραίσει σε μία πόρτα της

επιτηκικής αίθουσής. Ζαρωμένος, κρυμμένος πίσω από ένα πασαπάντασια, κίτταζε τή συγκινητική ούιάδα τών νεαρών έκείνων άνδρων και γυναικών με μυστηριώδη τούμο. Δέν μπορούσε να συγκρίση τόν τούμο του αύτων, γιατί τόν ήνοιθε να προέγχεται άπ’ τά θέλη τή ψινής του, σαν να ήταν ακοτενή προσείσημα...

‘Εκείνη τή στιγμή, είχε σηκωθή όθαλς Α Κρίστω τών Βουρβώνων δουδής της Βανδώμης κι’ έλεγε με ψυχρή φωνή:

—Κύριοι, κι’ έσεις έκλαμψότατε, ήλιο πούν άπ’ όλα να ήσασ όπ’ ήνιν σαν τή έφε ή έταμια: ‘Εδω ήνικημιν νεύουσε όλοι τή ζωή μας... Κι’ όλοι έξορουμε τί άκριβώς θέλουμε και ζητούμε!... ‘Αν γάσουμε τόν παινιδι μας, θά πληρώσουμε γενναία ρίγνιντας τού αίμιστούμοστού κεφάλι στα πόδια τού άμειλίχτερου κροθινάλιου!...

‘Εδω ό έκλαμψότατος, ό βασιλόπαπας δουδής Γάστων τού ‘Ανζού όηλαθή, κίττασε σαν ήνισιά. ‘Αλλά ό Κάισαρ δουδής της Βανδώμης έξακολούθησε πιο μυστά:

—Αυτά θά συμθούν, άν νάσουμε! ‘Αν κερδίσουμε όμοσ τή παινιδι, πός μάς έγγυάται ότι θά άμειψούμε!

‘Όλοι τά θέλιματα γύρισαν προς τόν άδελφό τού βασιλέως. Πός τόν Γάστωνα υπ’ ‘Ανζού, όηλαθή. Και προσαντινά ήμόσ αυτές υποούσε να όπνονηθή άμοιθέ κι’ άμύματα, γιατί αυτές θουικά θάβγανε ό πιο ώσπελμένος, άν κερδίζόταν άπ’ τούς συνωμοτάς τόν τρομερό παινιδι τους!

Θά γινόταν βασιλέως της Γαλλίας

και της Ναυάρρας, αυτός ό Γάστων υπ’ ‘Ανζού!

Μά ό Γάστων δέν ύποσχέθηκε τίποτα Μονάς κίτρινισε περισσότερο και γύρισε τόν κεφάλι του άλλου. ‘Ω, είχε γεννητική φρόνησι κάποτε ό μόλις δεκαοχτώ χρόνων βασιλόπαπας έκείνος!

—Έρωτώ ποιός θά μάς άμείψη, άν κερδίσουμε τόν φοβερό παινιδι μας! Έάντε με ψυχρότερη άλλα κι’ έντονώτερη φωνή ό Κάισαρ της Βανδώμης.

Βαθεία σιγαλιά άκολούθησε και πάλι.

‘Αλλά εξαφνικά, σηκώθηκε όρθή τότε ή μυστηριώδης μαυρούνιμη γυναίκα κι’ είχε ύπόκωφα:

—Θά σάς άμείψω έγώ!

‘Ηταν φρικαστική ή σκηνή κ’ ή στιγμή έκείνη. ‘Εκεί παιζόταν ή ζωή κ’ ή τύχη όχι μόνον τού Ρισελιέ, τού βασιλέως και τού κράτους—άν επιτύχαινε ή συνωμοσία—άλλά κ’ ή ζωή κ’ ή τύχη όλων τών συνωμοτών, άν έγχαναν τόν παινιδι τους! Γι’ αυτό, όλοι έκείνοι ό ευγενείς σηκώθηκαν άμύσως, σαν να τούς τίνανε έλατήριο όρθιους άπ’ τής πολυθρόνης τους και κίτταζαν με θαθεία άπορία τή μαυρούνιμη άγνωστη.

Κ’ ή ματιές τους αυτές, φαίνόντουσαν σαν να ρωτούσαν:

—Πιάς είστε έσεις;... Και πός τολμάτε ν’ ανάλαβετε τόσο φοιτές ύποχρεώσεις, μπρός στις όποιες ύποχώρησε—θουός και γλωμιάζοντας—ό ήθος ό άδελφός τού βασιλέως;

‘Η θαθεία σιγαλιά, έγινε τώρα βαθύτερη και τσομερότερη...

‘Ισως ή άνασση και μεγαλαπρεπής έκείνη γυναίκα, να υπεύνησε γιατί μίλησε...

‘Αλλά...άμείως ύστερα...φάνηκε ότι έπαρνε μία εξαφνική, μία όπερσάτη άπόφασι: ‘Απλόσ τόν γέρι της, έπίσασ τόν μαύρο θαυτελλένιο πέλλο που σκέπαζε τόν πρόσωπό της και ν’ ένα κίνια άπειοίργρατσε έπιθλητικότητας τόν παραμέριεσ άναρχιχά τόν όπέρσοο κεφάλι της...

Πιγνιτές κραυγές τρελλής γασάς, καταπλήξεωσ άλλα και θοάουθου, ένηκαν τότε άπ’ τά ατήση τών ανημοτών. Κι’ όλοι συγκρονός, όπκλήθηκαν θαθεία και γονάτισαν μπρός στην μεγαλειώδη έκείνη γυναίκα:

‘Ηταν ή βασίλισσα α!...

Decorative frame containing the text: ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ ΑΡΧΙΣΕ Η ΔΙΑΨΟΜΗ ΤΟΥ ΒΙ ΑΓΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΟΣ που σας χαρίζει το «Μπουκέτο» και ή «Οικογένεια» Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ, ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού Έπίσης συνεχίζεται ή διανομή τού Α' βιβλίου μας «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΙΡΕΣ», ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ Παράκληση ή άνεργνώστα τών περιοδικών μας να σπεύσουν να παραλάβουν τά βιβλία των έγκάμωσ, διότι ή ζήτησις έννε μεγάλη και πρωτοφανής και δέν έννε άπίθανο να έξασταηθούν έντός όλίγων ήμερών και ά 20 χιλιάδες σωματών, που έτοιμάσασ.

‘Η βασίλισσα ‘Αννα ή Αυστριακή ήταν τότε ως εικοσιπέντε χρόνων. ‘Όλοι όσοι έγραψαν άπομνημονεύματα, κατά τήν εποχή έκείνη, συμφώνησαν όλοι άπόλυτα στο ότι ή βασίλισσα ήταν μία γυναίκα έκθαμβωτικής κάλλους.

‘Ισπανίς ή βασίλισσα ‘Αννα, παρ’ όλο τόν τίτλο της ως «Αυστριακή», ήταν φιλογερή σαν τής συμπατριώτιδός της ‘Ισπανίδος. Είχε μέτωπο λευκό και καθαρό, θλέμμα άστραπηφόλο, μήτη ώρασατότη κι’ ανάλαφρα κουτή, πρόσωπο λευκορόδινο και γελιή ύγρη, σαρκώδη, κανονικώτα και κατακόκκινα. Οί ποιητά ύνησαν με άπειρο θαυμασμό τήν άνέκφασση άνομιλιά τών κινήσών της, τήν όπερσάτην κορμοσασιά της τήν άνομιλικότητα τής φρονής της και τήν άιστουσνησιατική πλαστικότητα τού υπηλο και λιγεσού κομοιού της.

‘Ηταν περισσότερο θεά παρά βασίλισσα!

Κι’ όμοσ, έντεκα χρόνια τώρα—πώ βασίλευσε στή Γαλλία ως σύζιγος τού Λουδοβίκου 13ου—ή άφασση όπερσάτην ήσαν τής πληγωθή θασοειά. ‘Έντεκα χρόνια τώρα ποίεινε ή Γαλλία διάλογο άπ’ τόν Λουδοβίκο κι’ άπ’ τήν ‘Αννα, δάσασ ή όποιός θά συνέχιζε τή λαίμαρη βασιλική δυναστεία τών Βουρβώνων.

‘Αλλά ή διάσασ αυτής, ό τόσο ποθητός, δέν είχε φωνή άκούμη. Δέν έννε γεννηθή άκούμη, παρ’ όλο πώ πέπασαν έντεκα χρόνια συζυγικής ζωής για τόν Λουδοβίκο και τήν

ὤποχέθηκαν νά κρατήσουν αὐτή τή συμφωνία. Ὡστόσο, μά παγερῆ πνοῆ, ἡ πνοῆ τοῦ μυστηρίου καί τοῦ θανάτου, ἔκανε ὅλους τοὺς ἄλλους παρόντας συνωμότας ν' ανατριχιάσουν καί νά μὴ θάλλουν αὐτὰ: Ἐνοιῶσαν, σάν ἀπὸ προσιθιῶμα ἀπαίσιο, ὅτι καί οἱ δύο αὐτοὶ λαμπροὶ ἀντίπαλοι εἶχαν ὑπογράψει τή θανατικὴ τους καταδίκη γελώντας, ἐκείνη τὴ στιγμή!

— Διάβολε! σκέφθηκε κι' ὁ Τραγκαθέλ, ἐπίσης ἀνατριχιάζοντας πῶς ἀπ' τὴν κοῦρτινα. Αὐτοὶ οἱ δύο ὑποκιβρίδα, ἦσαν οἱ καλύτεροι μαθηταὶ τῆς Ἀκαδημίας μου!... Πρέπει μὲ κάθε θυσία νά παρασταθῶ στὴ μονομαχία τους, γιὰ νά συμφιλιώσω αὐτὰ τὰ δύο λαμπρὰ σπαθία!

Τὴν κρηρῆ ἐκείνη σιγῆ τῶν συνωμοτῶν, τὴν διέκοψε ἐπιτέλους ἡ φωνὴ τοῦ ντὲ Μπυσιέρ, ὁ ὁποῖος εἶπε:

— Κύριοι, ἄς ἔρθουμε τώρα στὸ σκοπὸ τῆς ἀπομιμῆς συγκεντρώμεως μας... Πρωταίως ὡς ἐξῆς νά γνῆ τὸ σχέδιον τῆς συνωμοτικῆς μας βράσεως: Ἐνας ἀπὸ μᾶς θὰ προσκαλέσῃ τὸν μιστὸ Ρισελιὲ σὲ γεῦμα... Τὸ γεῦμα αὐτὸ, θὰ δοθῆ στὸ σπίτι ἐνὸς ἀπὸ μᾶς καὶ στὸ σπίτι πρέπει νά εἶνε—κατὰ προτίμησιν—ἐξοχικὸν...

— Θὰ τὸν καλέσω ἐγὼ στὴν ἐξοχικὴ μου ἔπαυλιν, ἐκεῖ στὸ Σαλαί! διέκοψε μὲ προθυμία ὁ ἱππότης ντὲ Λουβιν, ριχνώντας θλέμμα λατρείας εἰς τὴν δούκισσαν ντὲ Σεβέρ.

— Ὅχι! πετάχτηκε κι' εἶπε ὁ κόμης ντὲ Σαλαί. Θὰ τὸν καλέσω ἐγὼ στὴν ἔπαυλιν μου, τοῦ Σαίν-Λαζάρ!... Εἶνε πῶς ἐξοχικὴ καὶ συνεπὲς πῶς καταλληλῆ!

Καὶ συγχρόνως ἔβριξε κι' αὐτὸς θλέμμα φλογοῦσας λατρείας εἰς τὴν δούκισσαν ντὲ Σεβέρ.

Ἐκείνη τοὺς κύτταξε θριαμβευτικὰ καὶ χαμογέλασε γλυκὰ καὶ στοὺς δύο. Ἦταν σάν νὰ τοὺς ἔλεγε:

— Τὸ ξέρω ἐγὼ πὺς μὲ λατρεύετε κι' οἱ δύο, λαμπροὶ μου εὐπατριδαί!... Ἀλλὰ θὰ μὲ κερβίση, ὅπως ἀπὸ σὰς συντριβὴν τὸν ἀχρεῖο καρδιναλίον!

— Σὰς λατρεύω! μισθώρισε στὸ αὐτὶ τῆς ὁ Λουβιν ἔξαλλος.

— Πεθῶν γιὰ σὰς! τῆς εἶπε φλογερὰ ὁ κόμης Σαλαί.

Σὰν δύο ἀναπόσπαστοι δορυφόροι τῆς, ἦσαν καθισμένοι πλάι τῆς, δεξιὰ τῆς κι' ἀριστερῆς τῆς. Στὸ μωρμουρητὸ τοῦ Λουβιν, ἡ δούκισσα ἀποκρίθηκε μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο.

Ἀλλὰ σ' ἐκεῖνο τὸ φλογερὸ Ἐπειθαίνω γιὰ τὸ Σαλαί τοῦ κόμητος ντὲ Σαλαί, ἡ δούκισσα σκίρτησε καὶ χλωμίασε: Κάτι τὸ πένθημο, κάτι σάν ἀπαίσιο προήμωμα γιὰ τὸ μέλλον, ἔκρυβαν μέσα τους αὐτὲς ἡ τρεῖς ἐρωτικὲς λέξεις τοῦ νεαροῦ κόμητος!

Κι' ἡ δούκισσα θόγγισε πνιχτὰ: Εἶχε δὴ κιόλας στὴ σκέμῃ τῆς ἓνα ὄραμα, μᾶλλον ὄραμα φριχτῆ. Εἶχε δὴ τὸν δῆμιον, νά κρατᾷ ψηλά ἀπ' τὰ αἰματωθρεχτὰ μαλλιά τὸ κομμένο καὶ χλωμὸ κεφάλι τοῦ νεαροῦ καὶ λαμπροῦ κόμητος!

Τὸ πνιχτὸ θογγητὸ τῆς ἐδίαξε τὴν ὄπτασιαν. Ἔσκυψε στὸ αὐτὸ τοῦ Σαλαί καὶ τοῦ μισθώρισε:

— Φοβήθηκα γιὰ σὰς!... Κάτι τὸ ἀλλόκοτο μοῦ συνέθη!... Ἐλάτε ἀερίο στὸ μέγαρό μου, νά σὰς πῶ τί εἶδα σ' αὐτὴ τὴν ἀλλόκοτὴν ὄπτασιαν μου!

Ὁ κόμης Σαλαί μὲ δυσκολία συγκράτησε τὸ ξεχειλίσιμα τῆς ἀπεργρατῆς χαρᾶς του...

Ἡ δούκισσα τὸν λοζοκῦτταξε μὲ τρυφερότητα. Ἡ αἰματηρὴ ὄπτασιαν τῆς εἶχε προκαλέσει εἰς τὴν ψυχὴ τῆς ὅτι δὲν εἶχαν καταθώσει νά κάνουν τρία ὀλόκληρα χρόνια λατρείας ἐκ μέρους τοῦ ἀγαπημένου τῆς...

Κι' ὁ Λουβιν, ὁ ἀτυχῆς αὐτὸς ἀντίζηλος, χλωμιάζοντας σάν πῆμα, σκεπτόταν:

— Ἀπὸ τῶρα κέρδιση τὴν καρδιά τῆς, ὁ κόμης!... Ὡ, πρέπει νά τὸν σκοτώσω!...

Μὲ τὸσο ἀστραπιαία ταχύτητα εἶχαν ἔκτυλιχθῆ τὰ παραπάνω τρία ψυχικὰ δράματα, ὥστε ἀκούσθηκε ἀμέσως ὁ Κάισαρ τῆς Βανδῶνης νά λέη:

— Ὡραῖο προβλέπω ὅτι θὰ εἶνε τὸ σχέδιον τοῦ γεύματος!... Ἀλλὰ μᾶς προσφέρονται δύο ἐξοχικὲς ἔπαυλεις, κύριοι, ὡς πεδίο τῆς συνωμοτικῆς μας βράσεως!... Ἐπειδὴ ὁμοῦ μᾶς χρειάζεται μόνον ἡ μία, νά θάλωμε κληρὸν γιὰ ν' ἀποφασίσῃ ἡ ὕψη!

— Ἐτσι, δὲν θὰ ζηλεύω κανένας! εἶπε μὲ σαρκασμὸν ἡ πριγκίπισσα Κονδέ, κυττάζοντας τὸ Σαλαί καὶ τὸ Λουβιν.

Σ' ἓνα χαρτὶ γράφηκε τὸ ὄνομα «Σαίν Λαζάρ», καὶ στὸ ἄλλο τὸ ὄνομα «Σατώ». Ὁ δοῦς τοῦ Ἀνζὺ τράβηξε τὸν ἕναν ἀπ' τοὺς δύο κληρῶς καὶ διάβασε φωναχτὰ:

— Σαίν-Λαζάρ!

Καὶ πάλι εἶχε κερδίσει ὁ κόμης ντὲ Σαλαί!... Ἐνοιῶσε πὺς θὰ λιποθύμωσεν ἀπὸ εὐτυχίαν, ἐνὸς ὁ δὲ συτῆχος Λουβιν εἶχε γίνε ἀσπρόχλωμος ἀπ' τὴν λύπη του. Ἀνασῆκισαν τότε τὰ κεφάλια τους οἱ δύο νεαροὶ ἀντίζηλοι κι' ἄλλαξαν ἓνα θλέμμα θαυῶ ἀπὸ τὸν ἕνα πρὸς τὸ ἄλλο τῆς λατρευτῆς τῆς:

Κι' ἦταν θλέμμα ἀπεργρατῆς υἱοῦς καὶ πρᾶκτικῆς βασι-

τοῦ τοῦ θλέμμα τους ἐκεῖνο!...

— Λοιπὸν ἡ βράσις μᾶς θὰ γίνῃ στὴν ἔπαυλιν τοῦ κόμητος ντὲ Σαλαί! ἐξακολούθησε ὁ δοῦς Κάισαρ τῆς Βανδῶνης.

— Ναι, ἀλλὰ εἶνε δεχτὴ νὰ πᾶ ἐκεῖ ὁ καρδιναλίον! διέκοψε ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Βουρβάνων, μικρότερος, ὁ ζῆλος τοῦ Κάισαρος.

— Ἀναλαμβῶν νὰ τὸν πείσω ἐγὼ νὰ δεχθῆ τὴν πρόσκλησίν μου! τοῦ εἶπε μὲ ὕφος ἔντονος ὁ κόμης ντὲ Σαλαί.

Ὅλοι οἱ συνωμόται τότε, ἀλληλοκυττάχτηκαν χλωμοί. Εἶχε φτάσει πειρὰ ἡ στιγμή ν' ἀποφασίσουν ποιά ἐμελλε νά εἶνε ἡ βράσις τους!

Ἐ' ἄρπαζαν καὶ θὰ ἔβεναν τὸν καρδιναλίον;... Ἐθὰ τὸν φυλάκιζαν μουσικὰ, σὲ κανένα μοναστήρι;... Ἐθὰ τοῦ ἀποσποῦσαν ἔγγραφες ὑποσχέσεις, ὅπως πρότεινε ὁ Κάισαρ τῆς Βανδῶνης; Ἐθὰ τὸν κρατοῦσαν αἰχμάλωτο γιὰ ἓνα μῆνα—ὅπως ἔλεγε ὁ στρατάρχης Ντορᾶν—γιὰ νὰ θροῦν ἔτσι τὸν καιρὸ ν' ἀνατρέψουν καὶ νά κάνουν ἀνίσχυρὸ τὸ συμβῆλοῦν τοῦ βασιλέως;

Μὰ ἔλοι τους, μέσα στὸ μυαλό τους, μὰ σκέμῃ ἀποφασιστικῆς καὶ ριζικῆς λύσεως, εἶχαν: Νά σκοτώσουν τὸν καρδιναλίον!

Κανένας τους ὅμως, δὲν τολμῶσεν νὰ τὴν ἐκφράσῃ!...

Ὁ βασιλόπαις δοῦς τοῦ Ἀνζὺ, κατάχλωμος, πῶς χλωμὸς ἀπ' ὄλους, εἶχε ζαρῖσει σὸν θρόνον του, προσπαθώντας νά μὴ φαίνεται καθόλου. Δὲν μιλῶσεν. Ἦταν τρομερῆ ἡ σιγὴ ἐκείνη. Ἡ τρομαχτικὴ σκία τοῦ πανηγύρου καρδιναλίου πλακίσταν ἀπάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τὸν συνωμοτῶν ἐκείνων καὶ τοὺς πάγων... Τοὺς κοίταζε... Τέλος, ἡ Ἄνναῖς ντὲ Λεσπάρ, ἡ μόνη ποὺ δὲν εἶχε μιλήσει ἀκόμα, σηκώθηκε ἀποφασιστικὰ κι' εἶπε:

— Κύριοι, περὶ τὸς κάθε διαταγῆς ἐκ μέρους σας!... Ἀναλαμβῶν ἐγὼ, μὲ τὸ ἴδιον μου τὸ χέρι, νὰ σκοτώσω τὸν καρδιναλίον!

Ὅλοι ἀλληλοκυττάχτηκαν λαχανιασμένοι. Ριζικὰ ἐξακολούθητικὸν συντάραξε τὰ κορμιά τους. Κυττάζαν μὲ ἀνέκραστο θαυμασμό, ἀλλὰ καὶ τρόμο τὴν ἐπιθλιπτικὴ αὐτῆ ἡρώδια...

Ἡ Ἄνναῖς ὄρθη, τοὺς κύτταξε κι' αὐτὴ ἐπίσης, μὲ φλογερὴ ἀποφασιστικότηταν. Γὸ ὄρωρ, πανώμορφο πρόσωπὸ τῆς φωτιζόταν μελαγχολικὰ ἀπ' τὴς μαῦρες λαμψεῖς τῶν ματιῶν τῆς. Ἦ ἤ πρότασις τῆς ἦταν ὠμὴ, ἀγρία, θηριώδης.

Ὅλοι ὅμως ἐνοιῶσαν, ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς ἦταν ἀγνή κι' ὅτι λόγῳ ὑπερτάτης σπουδαιότητος ὑπαγόρευσαν τὰ αἰμόδομα αισθημάτων τῆς!

Κι' ὁ Τραγκαθέλ, γονατιστὰς, μὲ μπλεγμένα τὰ γέριά του, τὴν κύτταξε ἀπ' τὴν κρηφὴ σκοπιὰ του μ' ἔκφρασι λατρείας, ἀπειρῆς ἀφασίωσως καὶ θαυμάτου θαυμασμοῦ...

— Κύριοι, ἰδοὺ πὺς πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε! ἐξακολούθησε μὲ σταθερὴ φωνὴ ἡ Ἄνναῖς. Ὁ κόμης ντὲ Σαλαί δὲν εἶχε ἴτε ποτε ἄλλο νὰ κάνει, παρὰ νὰ μὲ εἰδοποίησῃ ποιά ἀκριβῶς ἤμερὰ θὰ πᾶ ὁ Ρισελιὲ νὰ γευματίσῃ στὴν ἔπαυλιν Σαίν-Λαζάρ!... Κι' ἐγὼ, μὲ τοὺς κυρίους Φοντράν, Μπυσιέρ, Λιβερντάν καὶ Σεβέρ θὰ φροντίσω νὰ θρισκοῦμαι στὴν ἔπαυλιν τοῦ κόμητος, πρὶν ἀκόμῃ πάει ὁ καρδιναλίον!

— Ἀδύνατον!... Ἐξεφώνησε ὁ Σαλαί. Ὁ κληρὸς εὐνόησε ἐμένα καὶ μὲ ὑπόδειξε ὡς φονεὰ τοῦ μιστοῦ Ρισελιὲ!... Λοιπὸν...

— Ἐχετε ἄδικο, κόμη! τὸν διέκοψε τότε ζωηρὰ, ἡ δούκισσα ντὲ Σεβέρ. Ὁ κληρὸς ὑπόδειξε ἄπλως τὴν ἔπαυλιν ὡς καὶ τίποτε περισσότερο!

Ὁ Σαλαί ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ αἰσθῆσε. Ἐνὰ θλέμμα τῆς δουλίσσης εἶχε σταθῆ ἀρετῶν νὰ τὸν βασιάζῃ. Ὁλόκληρη ἡ ὁμήγυρις τὸν συνωμότων ἄλλοτε, ἐπίδοκ μαζὲ φανερὰ τὴν Ἄνναῖδα. Κι' οἱ δύο σκεπτόντουσαν μέσα τους:

— Ἄν αὐτὴ ἐπιτύγανε τὸν σκοπὸν της, χωρὶς νὰ ἀναμιχθῶν οἱ ἴδιοι, τόσο τὸ καλύτερο γι' αὐτοὺς!...

Ἡ Ἄνναῖς κύτταξε τοὺς τέσσερας ἀγαρίστους ἱππότες τῆς. Τοὺς εἶδε ἀποφασιστικούς, ἔτοιμους νὰ σκοτωθῶν σ' ἓνα τῆς θλέμμα κι' ἐξακολούθησε ἀτάραχη:

— Οἱ κ. κ. ντὲ Φοντράν, ντὲ Μπυσιέρ, ντὲ Λιβερντάν καὶ ντὲ Σεβέρ, δὲν θὰ ἔχουν ἄλλον ὄρωρ, παρὰ μόνον τὸν ἐξῆς: Ἐθὰ φροντίσω ν' ἀπομακρύνω μὲ κάθε τρόπο τὰ πρόσωπα τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ρισελιὲ. Ἐγὼ τότε, θὰ τοῦ προσφέρω ἓνα σπαθί, θὰ ἔχω κι' ἐγὼ ἄλλο ἔνα καὶ θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μονομαχήσῃ μαζὺ μου!... Ἐ, ὁ Θεὸς βοηθῆς τότε!... Ἡ ὁ καρδιναλίος ἡ ἐγὼ, πρέπει ἐξάπαυτος νὰ πέσουμε νεκροί, σὴν μέχρι βανάτου μονομαχίαν μᾶς αὐτῆ!... Ἄν τὸν σκοτώσω, ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μου ἐκπληρώθηκε πειρὰ καὶ θὰ ζήσω, ὡς τὸ ἐξῆς κάποι, ἡ σὺν, ἀποτραπηγμένη ἀπ' τὸν κόσμο, εὐτυχισμένη!... Ἄν σκοτωθῶ ὅμως, τότε...

...Τότε θὰ ἐκδικήσωμε τὸν θάνατό σας, δεσποῖνι! διέκοψαν μὲ ἄγριον τῶνα καὶ μὲ ἀγρία φωνὴ κι' οἱ τέσσερας μαζὺ ἱππότες.

(Ἀκολουθεῖ)

